

Kl. 17:15

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Pernille Frahm.

Kl. 17:15

Pernille Frahm (SF):

Endnu en gang takker jeg for svaret. Jeg bemærkede også, at ministeren i hvert fald i en del af besvarelsen gjorde det tydeligt, at det ikke helt er det samme spørgsmål. Men jeg er enig i, at de ligger tæt på hinanden, de ligger jo i forlængelse af hinanden. Jeg er enig med ministeren i, at vi skal arbejde på begge spor, og hvis der var flere spor så også gerne på dem. Pointen er bare, at hvis vi læner os for meget tilbage og lader FN-sporet udhule Osloprocessen – for jeg er enig i, at det er bedre, at der er flere med – så er det et problem, hvis den brede aftale kommer til at undergrave den smalle aftale. For så har vi ligesom slet ingenting i sidste ende.

En af de ting, man f.eks. diskuterer, er, hvilken offerdefinition man skal bruge. Hvem er offer for klyngebomberne? Nu var ministeren så venlig at sige, at det jo er noget, der ødelægger tilværelsen for mennesker i mange år ud i fremtiden, nogle steder oven i købet i generationer, fordi hele områder bliver ødelagt. Der mener jeg at hvis man bruger det meget snævre offerbegreb, der består i, at det kun er dem, der bliver ramt, dem, der bliver sprængt i luften eller får sprængt arme eller ben af, der er ofre, så glemmer vi præcis det, ministeren siger, nemlig at det er mange år ud i fremtiden, det handler om, og at det faktisk også handler om næste generation, fordi hele områder kan være gjort ubeboelige af klyngebomber og familier kan få ødelagt deres livsgrundlag.

Andre steder taler vi om at arbejde med hearts and minds, om at vinde hearts and minds. Det gør vi jo f.eks. i Afghanistan, hvilket jeg synes er ganske, ganske væsentligt. Der er det er jo en vigtig del af en sådan sag her, at vi er opmærksomme på, at ofret ikke bare er den enkelte person, men at vi går efter det bredere offerbegreb. Det er den ene ting.

Den anden ting er: Hvis man ender med at få forbud, hvor man legaliserer visse bomber, har man jo netop åbnet op for, at de store gør, som det nu engang passer dem, uden at sikre, at vi får udbredt det, som vi forpligtede hinanden på i Dublin. I Dublin forpligtede vi jo også hinanden på at udbrede forbuddet.

Kl. 17:18

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Så er det udenrigsministeren for at svare.

Kl. 17:18

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jo, det forpligtede vi hinanden på, og det er jo præcis det, vi arbejder på. Det er også derfor, det har betydning, hvis vi får de lande med, som bruger dem. Der nævnte jeg før, at selv et lille land som Georgien bruger dem. Og hvorfor bruger små lande dem? Fordi det er et billigt udstyr mod invasionsstyrker. Derfor er der mange mindre lande som Finland og Georgien, som altså ser en direkte interesse i at have dem, fordi det er et billigere udstyr, hvis det bruges imod invasionshæren, og det tror jeg heller ikke fru Pernille Frahm har noget imod. Altså, krig er krig, og krig er vi alle sammen imod, men når der nu er krig, er det jo i hvert fald inden for det militære slagsmål, det skal holdes og ikke ramme civilbefolkningen.

Civilbefolkningen – og der er vi også enige – er ikke bare dem, som rammes her og nu, og som aldrig burde være blevet ramt, for man må aldrig ramme civilbefolkningen ifølge krigens regler, men der er også problemerne senere. Selv om de ikke er brugt imod civilbefolkningen, for det må man ikke efter krigens regler, så kan de jo også være blevet brugt mod invasionsstyrker, og det må man godt efter krigens regler. Men der er problemet så, at de kan blive efterladt, og hvis der ikke er de her selvdestruktionsmekanismer på, kan invasionshæren være rullet forbi og befolkningen vendt tilbage, og så kommer den ud for alle de skader, som fru Pernille Frahm jo antyder, og som jeg bekræfter. Så derfor skal vi bruge det brede begreb. Ellers kan befolkningen ikke vende tilbage til områderne og genopbygge landet. Så vi går efter et resultat, så vi får fjernet så meget som overhovedet muligt for derved at forbedre situationen for mennesker, der befinder sig i krigsområder, og som også kan befinde sig i disse områder, lang tid efter krigen er slut.

Kl. 17:19

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Pernille Frahm.

Kl. 17:19

Pernille Frahm (SF):

Jeg takker for svaret. Det lyder, som om – i hvert fald hvad angår offerdefinitionen – at vi er meget enige om, hvilken linje man skal køre der. Så kommer vi igen til det her med selvdestruktion, altså de bomber, der er udstyret med selvdestruktion. Der har regeringen jo selv på et tidspunkt været med til at lægge en grænse for, hvad der var acceptabelt. Og det har jo senere vist sig, at for noget af den klyngeammuni-